

'Nou, dankjewel,' zei Pow Pow.

'Jullie gaan je nu klaarmaken voor vertrek,' begon koning Golf. 'Over anderhalf uur zie ik jullie allemaal bij de poort van het kasteel. Ik laat Metje en Dragon de boot klaarmaken.'

'Oké!' zei Shanty opgewekt. Ze had wel zin in een avontuur met een boot. Ylaia ging met de diertjes naar de slaapplekken en koning Golf werd zoals normaal weer weggedragen op zijn troon.

'Nou jongens,' begon Bella. 'Straks een boottocht. Ik hoop maar niet dat ik zeeziek ga worden!'

'Dat geldt ook voor mij, hoor!' riep Apke. 'Ik heb pas één keer in mijn leven een zee gezien, maar ik zou willen dat dat ook de laatste keer was.'

'Oh, waarom dan?' vroeg Nala.

'Nou, op mijn tweede verjaardag werd ik ontvoerd...'

Hoofdstuk twee

Het verhaal van Apkes ontvoering

'Je bent ontvoerd?!' vroeg Shanty geschrokken.

'Ja, ik was ontvoerd,' verbeterde Apke haar.

'Maar wat was er dan gebeurd?' wilde Ylaia weten.

'Nou,' begon Apke. 'Toen ik nog in de jungle woonde, werd ik verzorgd door mijn mama. Ze heette Coco. We leefden heel gelukkig. Tot op een dag alles veranderde.'

Iedereen luisterde aandachtig naar Apke, terwijl ze verder vertelde.

'Coco werd ziek en overleed. Maar omdat ik nog jong was, werd ik geplaatst bij verzorgouders die ik niet kende. Dat was heel vervelend. Maar na een tijdje begonnen ze best aardig te lijken. Tot er na een jaar iets vreselijks gebeurde.'

'Wat dan?' vroeg Lonneke met ogen zo groot als schoeltjes.

'Ik werd ontvoerd. Door mijn eigen ouders. Nou ja... mijn pleegouders.'

'Je werd ontvoerd door je pleegouders?!' riepen Pow Pow en Sally tegelijkertijd.

'Ja. Ze hebben me met een boot over de zee naar de jungle gebracht. De reis was echt verschrikkelijk. Ze bepaalden alles voor me en ik kreeg geen vrijheid. Uiteindelijk kwamen we bij de jungle aan, waar ze mij achterlieten. Vanaf toen heb ik nooit meer iemand van mijn familie of uit die groep gezien. Elke keer dat ik dan naar de zee keek, kwamen die vreselijke herinneringen weer terug.'

'Dat is echt verschrikkelijk!' zei Ylaia na een tijdje.

'Dat zeker!' riep Spraanki.

'Maar hoe ga je dan mee naar die koningin Vlamina?' vroeg Nala.

'Geen idee,' zei Apke treurig. 'Ik kan misschien wel in het ruim gaan zitten, of met een blinddoek op meegaan.'

'We kijken dan wel,' zei Inca. 'Laten we nu ons klaarmaken voor vertrek naar het paleis van koningin Vlamina. Zo lang hebben we niet de tijd, hé?'

Iedereen ging naar de slaapzalen en pakte hun spullen in. Na een uurtje was iedereen klaar voor vertrek. Samen liepen Ylaia en de diertjes naar de grote poort van het kasteel. Toen kwam het afscheid.